

Barcelona, 18 de novembre de 2010

ANY III. núm. **100**

HOREB, número 100

L'informatiu **HOREB**, avui, arriba al número 100. Una eina de comunicació al servei de la vida religiosa de Catalunya que esdevé punt de referència de la vitalitat de la vida consagrada. Notícies, documents, propostes de formació... s'entrellacen tot nodrint el batec diari de la presència religiosa, compromesa, agosarada, discreta, transversal, en una societat que no deixa de sentir-se assedegada d'eternitat.

No és un aparador d'imatge publicitària, sinó la llar per compartir inquietuds, experiències, fidelitats, pregària, recerca, discerniment, escolta.

Valorem la unitat de la vida religiosa, tot entenent-la en la seva riquíssima varietat de carismes eclesials al cor de la societat catalana, i expressem la nostra comunió i voluntat de diàleg, essent portadores i portadors del Déu de Jesús. "Portem aquest tresor en gerres de terrissa, perquè quedi ben clar que aquest poder incomparable ve de Déu, i no pas de nosaltres" (2 Co 4,7).

Gràcies a les persones i institucions que comparteixen la seva vida, notícies i reflexions, perquè fan possible aquest espai de comunió i diàleg, que diem *Horeb*.

Vida religiosa i immigració en temps de crisi

XVII JORNADA DE RELIGIOSES/OS EN BARRIS OBRERS I POPULARS

Organitzades pel Secretariat Interdiocesà de Delegacions de Pastoral Obrera de Catalunya i l'URC (Unió de Religiosos de Catalunya), s'han celebrat el 6 de novembre de 2010, dissabte, les XVII Jornades de Religioses/os en barris obrers i populars al Seminari Conciliar de Barcelona amb una participació que ha fregat el centenar.

1. Religioses en barri obrer: una fidelitat monàstica
2. Veure: resum d'un qüestionari i un testimoniatge
3. Ponència de Quim Pons de Migra Studium

Amb ulls de germà: “Religioses en barri obrer: una fidelitat monàstica”

Dissabte 6 de novembre al Seminari de Barcelona ens apleguem noranta germanes i sis germans per compartir la vida religiosa viscuda en barris obrers.

Dels moments que més m'omplen és quan ens trobem en petits grups i cadascú es presenta explicant el que viu. **Em sento alumne entre germanes sàvies.**

La germana Anna Maria diu: “Porto 35 anys vivint al barri del Bon Pastor. Mestre d'escola pública tota la vida i ara voluntària entre immigrants”. I no està cremada, després frescor i entusiasme per tots els costats.

Escoltant les meves germanes sento que les intuïcions del Concili Vaticà II les han fet vida, van ser agosarades i valentes i continuen caminant amb fidelitat creativa, sempre al servei dels exclosos del nostre poble, com Jesús de Natzaret, l'exclòs per excel·lència, que va néixer i va morir fora de la ciutat i va viure al servei dels exclosos del seu temps. **Escoltant-les percebo que la vida religiosa viscuda en barris obrers ha configurat ja unes germanes fidels a l'evangeli de Jesús com moltes altres ho han estat en la vida religiosa monàstica.**

Al matí hem escoltat el testimoni de la Maria, immigrant de l'Equador, de com va viure els primers mesos en arribar a Catalunya. Paraules entretallades pels plors i l'emoció. La germana Immaculada ens diu al grup: “Escoltant la Maria m'he emocionat recordant tantes converses amb immigrants al barri de la Florida de l'Hospitalet”.

La germana Carmen de Vic ens fa participar de l'experiència d'acolliment d'immigrants en aquesta ciutat. Els pares claretians en la seva parròquia acullen un diumenge al mes una missa a l'estil africà, el següent diumenge a l'estil asiàtic, el següent a l'estil sud-americà, totes tres s'omplen de fidels d'aquests països i el quart diumenge per primer cop van fer una missa que integraven cants i signes de totes tres cultures. Diu que no es cabia a l'església. **És un model que es pot exportar a altres llocs.**

La germana Maria Luisa de Sant Viçent dels Horts ens parla que avui en les accions socials amb els immigrants **hem de treballar en xarxa** amb els serveis socials civils, les entitats privades laiques i tots els agents que intervenen d'una manera o altra en l'acollida i l'acompanyament de les persones immigrades. I si ho fem de forma intercongregacional, més riquesa aportarem. El temps de cuidar només la nostra capelleta està superat.

Abans dels petits grups el Quim Pons ens exposà el tema: “Vida religiosa i immigració en temps de crisi”. Com a bon jesuïta ens il·luminà el treball que fem cada dia des de la Paraula de Déu i amb una pluja d'intuïcions des de la realitat que vivim avui. Ens ho comunicà amb senzillesa i proximitat del qui camina al costat de persones immigrades i per això ens tocà a tots la fibra.

Manel Castillo, germà marista

Moment de veure: resum del qüestionari

Presentat per Dolors Tribó.

Al qüestionari hi havia tres preguntes. Contesten 10 comunitats

1. La crisi està afectant molta gent, de manera especial els més vulnerables. Entre aquests es troben els immigrants com un dels col·lectius que més pateix. Els immigrants que vosaltres coneixeu, què viuen i com viuen aquesta situació?

A) Què viuen:

■ **Entorn del treball: (totes les comunitats)**

- ✓ Dificultat en l'accés al món laboral
- ✓ Situació d'atur
- ✓ Haver esgotat el subsidi d'atur
- ✓ Alguns cops han de treballar sense cobrar (2 ctats)
- ✓ Treballar més hores i a menys preu (1ctat)

■ **Si no hi ha treball:**

- ✓ Dificultat per cobrir les necessitats bàsiques
- ✓ Falten mitjans per accedir a habitatge
- ✓ No es pot pagar la hipoteca
- ✓ Han d'anar de lloguer a una habitació o viure amb altres amics o família
- ✓ Han de canviar freqüentment d'habitatge

■ **Altres dificultats:**

- ✓ Dificultat per tenir papers
- ✓ Perill de perdre'ls
- ✓ Serveis socials bloquejats, molta burocràcia i recursos esgotats

B) Com ho viuen:

■ **Aspecte positiu:**

- ✓ Resignació, esperança que vindran temps millors
- ✓ Fe en Al·là o en "su Diosito"
- ✓ Solidaritat entre ells i fent-se saber les ajudes boca a boca
- ✓ Valorant el referent a l'educació

■ **Aspecte més negatiu:**

- ✓ Frustració. S'han trencat tots els seus somnis
- ✓ Angoixa, inquietud, dolor, desesperació

■ **Conseqüències:**

- ✓ Retornar al país o tots o la dona i els fills
- ✓ Desavinences familiars i trencament de famílies
- ✓ Recórrer a Càritas i/o serveis socials

2. Com es situa la vostra comunitat religiosa respecte d'aquesta realitat? Com l'acompanyeu? Quins interrogants us planteja?

A) Com se situa:

- ✓ Actitud d'escolta, d'acollida, entenent des del cap i el cor la seva situació

- ✓ Sentint-nos desbordades, amb impotència i preocupació
- ✓ Sent sensibles
- ✓ Amb manca d'informació per trobar recursos i alhora atentes a persones que puguin oferir treball

B) En veure aquesta situació donem respostes com:

- ✓ Fent voluntariat en entitats que treballen amb els immigrants, donant diferents respostes: alfabetització, reforç escolar, taula d'entitats, Càritas...
- ✓ Pis d'acollida
- ✓ Ajuda econòmica puntual
- ✓ Mentalitzant que els immigrants ens han portat beneficis en la Seguretat Social

C) Interrogants

- ✓ Fins quan durarà la crisi ? Com la podem vèncer?
- ✓ Com ens afecta a nosaltres aquesta crisi? Som coherents en la nostra vida?
- ✓ Com aconseguir que la gent no pensi que els immigrants són els culpables de tota la situació de conflicte o que ens vénen a prendre el pa als d'aquí?
- ✓ Com trobar alternatives pel percentatge tant elevat d'immigrants?
- ✓ Com arribar a ells per donar a conèixer normes de convivència i viure en concòrdia als nostres blocs de pisos?
- ✓ Com poder resoldre el problema de fons en lloc de resoldre els problemes immediats?

3. Les comunitats, parròquies i moviments del vostre entorn, quines respostes esteu donant? (socials, culturals, religioses, polítiques...) Quines mancances trobeu?

A) Des de la parròquia

- ✓ Càritas
- ✓ Tallers de formació: costura, ordinador, electricitat, ajuda per buscar treball, rober, menjar, alfabetització, esplais...
- ✓ Celebracions i activitats parroquials integrant immigrants i gent d'aquí

B) Congregacions:

- ✓ Col·laborant en diferents projectes d'acollida, formació
- ✓ Acollint i oferint amistat
- ✓ Tallers
- ✓ Ajudant i orientant a buscar treball
- ✓ Ajudant a integrar-se
- ✓ Pis d'acollida
- ✓ Participant en manifestacions i protestes a favor d'ells

C) Socials:

- ✓ Banc d'aliments
- ✓ Taula de veïnatge
- ✓ Tallers per a joves en situació de risc
- ✓ Trobades per afavorir integració
- ✓ Conèixer lleis estrangeria

D) Iniciatives per part dels mateixos immigrants

- ✓ Menjador dos dies a la setmana amb menjar que les dones fan a casa
- ✓ Local d'acollida i trobada on s'orienta en diferents aspectes
- ✓ Formant una cooperativa entre els mateixos immigrants

E) Mancances:

■ Entitats:

- ✓ Falta coordinació de les entitats cíviques i socials, ajuntaments, Càritas...
- ✓ Projectes que tinguin una continuïtat de treball i acollida
- ✓ Iniciatives de projectes d'autoocupació i noves respostes
- ✓ Recursos
- ✓ Hi ha massa burocràcia

■ Per part de la gent d'aquí:

- ✓ Comprensió
- ✓ Creure que l'administració només ajuda els immigrants
- ✓ Treure el racisme que es va generant
- ✓ Donar-los la veu, iniciativa
- ✓ S'hauria de fer més denúncies de situacions injustes
- ✓ Tenint en compte que alguns col·lectius són molt tancats i manca diàleg

Moment de veure: testimoniatge de María Simbaña, ecuatoriana

Barcelona, 6 de noviembre de 2010

Mi experiencia como inmigrante, creo que cualquiera de vosotras/os la podría contar, todos habéis salido de vuestras tierras.

La he dividido en tres partes:

1. ¿Quién soy?
2. ¿Qué valoro?
3. ¿Qué se podría mejorar?

1. ¿Quién soy?

Me llamo María Simbaña, soy de Ecuador, concretamente de Quito, tengo 31 años. Somos 7 hermanos y todos estamos en España. Este año me he cambiado de piso porque vivíamos ocho y ahora han quedado 5.

¿Por qué vine a España hace 9 años? Para poder ayudar a mi familia, porque éramos y somos pobres. El sueldo que ganábamos no nos alcanzaba. ERA POR LO ECONÓMICO.

Para mí fue muy duro venir, porque dejaba toda mi familia, mis amigas/os y mi novio. Dejaba mi tierra.

Cuando llegué a Barcelona lo que me impresionó fue la gente, los edificios, los trenes, y luego la playa, porque todo era diferente a Ecuador, pero bueno me tenía que acostumbrar a todo.

TUVE QUE LUCHAR PARA buscar trabajo en las agencias de empleo, pero no me salía nada, pero un día me hice amiga de una chica que también buscaba trabajo, entonces me llevó a una Iglesia que se llama María Inmaculada. Al llegar me sorprendí porque todas las que te atendían eran monjas, a mí me atendió una de ellas, que es muy buena persona.

La primera vez que fui a esta parroquia no conseguí nada; la segunda vez tampoco y la tercera vez fue cuando me hicieron una entrevista con una señora para trabajar en su casa y cuidar a sus tres hijos. Entonces yo estaba muy contenta, porque encontré trabajo y le di las gracias a la monja y al Señor, desde entonces iba cada domingo a misa. Sigo trabajando en la misma familia de limpieza, me han arreglado los papeles y tengo un contrato de trabajo desde el primer día y han ayudado a dos de mis hermanos a tener los papeles al día.

Como somos mucha familia busqué otro trabajo, el contrato es por un año en un hotel como camarera de pisos. He querido compartirlo con otro familiar mío, pero no ha podido ser, ahora doy la dirección del hotel a toda persona que busca un trabajo.

MIS PRIMERAS AMISTADES

Un día mi hermano me dijo que nos íbamos a vivir a Ciudad Meridiana porque se había comprado un piso. Aunque cambié de barrio, no dejaba de ir a misa a la Iglesia de la calle Girona. Cuando mis hermanos vinieron de Ecuador, iba de vez en cuando.

Mi sobrina tenía que inscribirse para hacer la primera comunión y mi hermana la apuntó en la Parroquia de Ciudad Meridiana, *Sant Bernat de Claravall*. Ella iba teniendo buena relación con el párroco José Antonio y me hablaba de lo bueno que era. Me decía que fuese a misa a la parroquia, entonces empecé a ir.

También tenía a mi hermana la pequeña que no había hecho la primera comunión, como tenía 15 años le daba vergüenza, entonces un día, acabando la misa, preguntamos al párroco si mi hermana podría hacer la primera comunión y nos dijo que sí. Después mi hermana y yo decidimos hacer la confirmación, entonces nos preparó el párroco durante dos años y la hicimos. Desde entonces vivo con más profundidad el amor de Dios.

Poco a poco, me he ido integrando en la parroquia,

1. Primero formando parte del grupo intercultural, que era acoger a la gente de muchos países, nos reuníamos los sábados para hablar de cómo nos iba si teníamos trabajo, ayudábamos a limpiar la iglesia, a pintar, etc.

2. Un día el párroco me dijo si quería llevar un grupo de poscomunión con una catequista y yo le dije que sí, encantada, porque iba aprender una cosa nueva y me sentía muy contenta porque había confiado en mí. Desde entonces sigo participando porque me siento querida por todas las personas que forman parte de la parroquia y yo espero corresponder con el mismo cariño que ellos me dan y enseñar a los chicos quién es Jesús.

Todo lo que hago en la parroquia lo hago de corazón y pensando en el bien de los demás.

2. ¿Qué valoro?

Yo valoro todo lo que la gente voluntaria hace por los demás a cambio de nada. A mí me gustaría hacer más cosas, ir aprendiendo de los demás y del Evangelio y así que el día a día me guíe adonde tengo que caminar con la ayuda de Dios Padre.

TAMBIÉN RECUERDO EL TEXTO DE LA BIBLIA Mateo 25

Jesús dijo: “Os aseguro que todo lo que hayáis hecho a favor de mis hermanos más humildes a mí me lo habéis hecho”

He vivido con gozo:

Estar con mi familia, trabajar, compartir con la parroquia y vivir diferentes culturas.

3. Creo que se podría mejorar:

La desigualdad, eliminar las barreras entre las culturas y tener más celebraciones interculturales, por ejemplo, “Las sopas del mundo”, y vivir el Evangelio.

Muchas gracias.

Vida religiosa i immigració en temps de crisi Ponència de Quim Pons, sj (Fundació Migra Studium)

I.- UNA MIRADA DES DE LA PARAULA DE DÉU

Veiem que ens diu la Paraula de Déu, a l'Antic Testament de manera més narrativa i al Nou Testament en una línia de principis.

1.- Des de l'experiència migrant del poble d'Israel

1.1.- Quan la memòria mou a la compassió.

Mireu, l'Antic Testament podríem dir que és una paraula dirigida a emigrants i exiliats, a gent que coneix, per pròpia experiència, la duresa de ser un emigrant.

Israel s'identifica així amb una de les professions de fe més antigues: *“El meu pare era un arameu errant, que va baixar a Egipte...”* (Dt 26,5)

Un llibre legislatiu com el Levític ens parla de l'emigrant amb paraules com aquestes: *“Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, no l'exploteu. Al contrari considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte”* (Lv 19, 33-34)

Veiem, per tant, que l'emigrant que ve de lluny no és un estranger. És tracta d'una persona que parla al poble d'Israel de la seva pròpia història, del seu propi origen. I d'aquí que el **poble jueu fes recurs de la seva memòria històrica per prendre consciència dels seus**

orígens. Un poble que s'autocomprèn a partir de la seva història. Una història que li parla de com Déu li fou fidel en els moments de dificultat, d'exili.

És des d'aquest exercici de fer memòria que el poble se sent cridat a la **compassió**.

També nosaltres som cridats a fer memòria de la nostra història, a escala personal i col·lectiva.

Ho podem fer en tres nivells:

- 1) *Immigració interna.* Vivim en un estat plurinacional, on entre els mateixos espanyols es dona una diversitat cultural significativa. A través de fenòmens migratoris interns, aquestes cultures s'han vist forçades a conviure en un mateix espai ciutadà, amb les corresponents tensions que es van donar en el seu moment. *Avui més del 70% de la població catalana té familiars de fora de Catalunya.*
- 2) *Emigració externa.* Hem estat un país d'emigració. Hem estat clandestins, "sense papers", a molts països de l'Europa Central. *Encara avui, més d'un milió d'espanyols viu fora de les nostres fronteres.*
- 3) *Immigració externa.* Des dels anys 80, l'Estat espanyol va començar a rebre immigrants dels països del Sud. *Actualment, viuen a Espanya més de 4,5 milions d'immigrants.*

Per tant, *també la nostra història ens hauria de moure a la compassió. La nostra acollida s'hauria de fonamentar en les nostres pròpies arrels migrants.*

Però entrem una mica en el que va ser l'experiència migratòria del poble d'Israel.

1.2.- L'experiència de posar-se en camí vers un futur incert: moguts per l'esperança

Si hi ha una figura que pot esdevenir paradigma de l'emigrant a l'AT, aquest és Abraham (Gn 12, 1-9). Des de **la fe**, des d'**una promesa**, des d'**una esperança**, es posa en camí, com tants immigrants que han arribat a casa nostra.

Abraham viu **obert al futur, mirant cap endavant, es posa confiadament en les mans de Déu**. Malgrat les dificultats, Abraham romandrà ferm en la seva fe. Té la sort de confiar en la persona correcta, en el seu Senyor.

Tanmateix, la promesa que ha posat en camí tants immigrants a casa nostra no sempre prové d'algú fiable (l'efecte crida de companys del poble que arriben plens de regals, les imatges de la televisió que ens pinten un paradís...) són aquells falsos "senyors" que animen a posar-se en camí des **d'una realitat totalment distorsionada**. En arribar a Europa, aquelles expectatives s'esvaeixen i el paradís es converteix en un dur desert, marcat per la soledat i agreujat per les conseqüències d'una crisi que ens afecta a tots.

Com Abraham, molts immigrants que coneixem, i especialment en aquests temps difícils, viuen d'una esperança, confiant en una promesa:

"El Senyor va dir a Abraham: Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que serà font de benedicció." (Gn 12, 1-2)

És l'experiència de posar-se en camí de tants joves que coneixem, *tenint sol Déu com a refugi. Deixar tota la confiança, afecte i esperança en les mans de Déu.* Ben segur que aquest pensament surt no poques vegades en les nostres converses amb persones immigrades. *La invocació al Diosito o Allah...* i a cops amb llàgrimes als ulls.

Viure d'una esperança enmig de tantes dificultats, en una societat trencada per la crisi. En aquests moments veiem la fortalesa de moltes persones que troben en Déu la seva força, però també el trencament de tantes altres que no poden fer front a tot el que se'ls gira.

La fe enforteix moltes persones en aquests moments de crisi. Aquí tenim tota una tasca a fer, a prendre cura.

1.3.- En l'experiència de la immigració del poble d'Israel es va donar un doble moviment: de l'esclavatge a l'alliberament.

Al Deuteronomi Déu posa aquestes paraules en boca de Moisès:

“Quan hakis entrat al país que el Senyor, el teu Déu, et dona en heretat, quan ja el posseeixis i l'habitis (...) Després, a la presència del Senyor, el teu Déu, diràs això: El meu pare era un arameu errant, que va baixar a Egipte i va viure-hi com a immigrant amb les poques persones que l'acompanyaven...” Dt 26, 1.5-10

Obtenido de <http://www.bcn.es>

Un text que ens mostra com **en el fet migratori es dona un doble moviment, hi apareixen 2 etapes:** una que ens porta a sentir-nos estranys, esclaus en terra estrangera (avui dia parlariem de precarització social) i una altra que ens du a l'experiència d'alliberament (integració social).

Us proposo llegir aquest text a la llum de l'experiència que viuen actualment tants immigrants que són a casa nostra. A Israel es van donar dos moviments migratoris: un d'anada a Egipte (explotació)

i un altre de sortida d'Egipte (alliberament). **En el cas dels immigrants que arriben a la nostra terra, viuen en un mateix viatge aquestes dues etapes en el seu procés migratori:** de *clandestinitat*, que suposa unes condicions de vida molt dures, de vegades en condicions d'esclavatge, en *el primer temps d'arribada*:

- Viure en condicions molt precàries d'habitatge.
- Treballar en condicions d'explotació laboral i cobrar molt menys que els nacionals i, no es estrany, no cobrar a fi de mes.
- La prostitució de tantes dones que han estat enganyades per les màfies.
- Dones que han de suportar situacions de violència i abús sexual i no ho denuncien per por de la policia, per no tenir papers.
- .....

Amb el temps, es passa a una segona etapa en el procés migratori, una etapa d'ascens social, d'alliberament respecte a les condicions inicials, és "la fugida d'Egipte", en el nostre cas parlariem de *procés d'integració social*:

- en la mesura que es va dominant l'idioma
- que van teixint una xarxa de relacions
- que troben una oferta de treball que els possibiliti aconseguir els desitjats papers
- troben un habitatge digne
- poden reagrupar la família
- .....

Tot això porta a una *experiència d'alliberament*.

Però un alliberament que en la situació actual de crisi que vivim s'ha aturat, **donant-se un procés de regressió** en persones que havien arribat a normalitzar la seva estada aquí. Això es concreta en moltes de les coses que s'han recollit en el vostre *Veure*:

- Pèrdua de feina
- Pèrdua de l'habitatge en no poder fer front al pagament de la hipoteca
- Retornar a una habitació de lloguer o acollits per amics o familiars
- Retornar la família al país d'origen i quedar-se sol/a de nou
- Tornar a un circuit que havien abandonat: demanar ajudes a Càritas, Parròquies, a Serveis socials...
- ...

Tot això suposa un cost humà immens: la pèrdua d'un horitzó que donava sentit a tot un patiment previ. Tornar a començar.

De viure en una o altra etapa, dependrà de diversos factors que s'escapen al nostre control. En aquest context marcat per la crisi, em sembla molt important **les condicions d'acollida que puguem oferir. En aquest sentit, Jesús ens donarà criteris fonamentals.**

2.- Què ens diu Jesús i el pensament social de l'Església

2.1.- Jesús esdevé un emigrant

Jesús, en la seva pròpia vida, encarna la condició d'immigrant.

Els evangelis de la infància ens parlen de Jesús com a emigrant. Jesús neix fora de la seva terra. Molt aviat ha de fugir a Egipte amb els seus pares (Mt 2,13-21). Jesús va seguir el mateix camí que el poble d'Israel. A la tornada d'Egipte, entra a la terra promesa també com un immigrant.

Des del començament de la seva vida pública, viurà anant a pobles i ciutats, anunciant la bona nova, sense tenir temps per descansar amb els seus deixebles. A més, els evangelistes sinòptics presenten **la vida pública de Jesús com un llarg camí a Jerusalem**. Un camí al llarg del qual tothom l'anirà abandonant. Jesús, com tants emigrants, experimentarà **l'abandonament i la soledat**.

Maria, la Mare de Jesús, apareix com **la icona vivent de la dona emigrant**. Dóna a llum lluny de casa seva; obligada a fugir a Egipte. La devoció popular considerarà Maria com la Mare de Déu del Camí.

2.2.- La novetat de Jesús de Natzaret: el principi encarnatori

Jesús, amb el seu estil de vida, amb les seves opcions, **s'identificarà amb el més pobres, amb els qui pateixen, i en el nostre cas, amb l'emigrant, es posarà en la seva pell: "Tot allò que féreu a un d'aquests germans meus més petits, ho féreu a mi"** (Mt 25,40).

Jesús s'identifica, s'encarna, en la realitat dels més exclosos. Això fonamenta la nostra manera de fer i de ser amb les persones immigrades. L'empatia, el posar-nos en el lloc de l'altre.

Podríem dir que aquesta novetat de Jesús se'ns presenta per dos camins:

- A través de la seva paraula: en el seu discurs programàtic del Sermó de la Muntanya i, concretament, amb les benaurances (Mt 5,1-12). En aquest discurs, **Jesús justifica tot el seu actuar. En aquest nou regne anunciat, els benaurats seran els perdedors, aquells que no compten, els exclosos, els vençuts, els qui ploren... els immigrants "sense papers"**.

Però, què ens passa quan sovint llegim aquest text de les benaurances? En comptes d'esperonar-nos, ens endinsen en una mena de complex de culpabilitat. Les interpretem massa sovint des d'una ètica que ens sobrepassa. Si fos així, Jesús ens imposaria una llei encara més exigent que la dels fariseus! D'aquesta manera, convertiríem Jesús en un fariseu encara més exigent, llavors **les benaurances no serien una bona notícia.**

No es tracta d'un imperatiu: "has de fer això i allò". Més aviat hauríem de interpretar-les en indicatiu: **"Contempla com sedueix aquella comunitat humana que es fonamenta en els valors del Regne; gaudeix d'aquesta utopia que ens mou, que ens fa avançar enmig de grans dificultats"...** però que ja està començant, que ja es dona entre nosaltres, com el gra de mostassa o el llevat. I això ho hem vist en aquesta primera part que hem recollit en el "Veure" de la nostra acció a tants barris de casa nostra. I per això **ens hem d'alegrar de veure al nostre voltant tantes iniciatives i persones que encaixen amb l'estil de vida de Jesús i funcionen en l'estil de les benaurances.** És cert que **ho fem enmig de moltes dificultats i barrejat amb les nostres febleses i contradiccions, havent de pregar encara que arribi el seu Regne en plenitud,** i per això avui som aquí. Però la llavor ja l'hem sembrada i, com el gra de mostassa, es va obrint camí, camins que, a cops, no acabem d'entendre.

Les benaurances són la gran Bona Nova, un cant esperançat. Un estil alternatiu a la cultura dominant dels nostres dies.

Som cridats a sintonitzar amb l'onada d'aquest cant de benaurança. És veritat que el camí és dur, però l'esperança ens hi fa caminar. Nosaltres som els primers que hem de viure d'aquesta esperança, per poder-la comunicar als altres.

- *Amb el testimoni de la seva vida:* **Jesús assumeix una vida marcada pel rebuig**, des de la cova de Betlem (en la seva manera de néixer) fins a la muntanya del Gòlgota (en la seva manera de morir). I el que em sembla més important:

El seu compromís amb els exclosos d'aquest món no va ser un fet individual i únic, sinó un esdeveniment revelador de quelcom universal: la presència de Déu en tot aquell que és rebutjat i marginat.

És l'Emmanuel, *el Déu-amb-nosaltres*. *El sentit de la nostra acció social es fonamenta en això*, aquí agafa tota la seva força la nostra *opció preferencial pels pobres*. En aquest sentit, ens parla clar el text del judici final a **Mt 25,31-46**. En ell, Jesús s'identifica amb aquells que ofereixen un servei al germà necessitat, de tal manera que:

La manera de relacionar-nos amb les persones és la manera de relacionar-nos amb Déu.

Per tant, ***el judici es referirà a l'actitud nostra amb els afamats, els assedegats, els estrangers, els despullats, els malalts, els presoners...*** Però fixeu-vos que aquestes obres mencionades per Jesús no són les que habitualment considerem corrents. ***Serem jutjats a propòsit de coses que no estem acostumats a considerar "obligatòries".***

A la llum d'aquest text, ***l'única norma de judici serà aquell servei que s'orienta a les necessitats fonamentals del proïsme.*** Aquest ha d'ésser un criteri fonamental del nostre actuar.

Això ens durà a una ***nova perspectiva de l'acollida*** i reprenc el fil que havíem deixat al final del primer punt.

2.3.- Una nova perspectiva de l'acollida.

Amb Jesús veiem com ***l'acollida a l'estranger pren una dimensió universal*** que podem concretar en tres textos: *el diàleg de Jesús amb la samaritana (Jn 4,1-42)*, *la guarició de la filla de la dona cananea (Mt 15,21-28)* i *la guarició del criat del centurió (Llc 7,1-10)*. És més, Jesús posarà com a exemple de fe a la comunitat la fe d'aquests estrangers. I, en el cas de la dona cananea, la fe d'una *dona* i una *estrangera* farà canviar els plans pastorals de Jesús, que, com li havia dit, només havia estat enviat a les ovelles perdudes d'Israel. El testimoni de fe d'aquesta dona farà que Jesús s'obri a la universalitat.

Però veiem en que es fonamenta aquesta acollida:

2.3.1.- El pes de la dignitat a què som cridats com fills i filles de Déu

En aquest sentit, em sembla molt important el posicionament de l'Església espanyola en el darrer document: "L'Església a Espanya i els immigrants" (desembre 2007). Aquest document dels bisbes ens recorda que un dels principis fonamentals d'una pastoral de migracions és

“l’acolliment a l’immigrant independentment de la situació –legal, econòmica, laboral– en què es trobi és una persona amb la mateixa dignitat i drets fonamentals que els altres, és un fill de Déu, creat, redimit i estimat per Ell, és la presència de Jesucrist, que s’identifica amb ell i que ens demana el mateix tracte i els mateixos serveis que li devem a Ell .../... L’immigrant no és “una força de treball” sense més, sinó una persona”.

És per això que el document ens parla de *“l’atenció especial que s’ha de donar als denominats “sense papers”, respectant sempre la seva dignitat i els seus drets fonamentals”.*

Segons això, moltes de les nostres intervencions es situen fora de la llei.

Això té conseqüències per la pastoral:

“L’Església ha de manifestar-se sempre des de la consideració de la dignitat de tota persona i des de l’exigència del respecte als seus drets fonamentals. En primer lloc, ha de donar exemple en el seu tracte i consideració amb els immigrants”.

2.3.2.- La Llei ha d’estar al servei de la persona i en funció dels signes dels temps

Aquest pes de la dignitat humana ens torna a situar davant la Llei.

En el primer discurs del sermó de la muntanya, el Jesús que ens presenta l’evangelista Mateu accepta la Llei:

“No us penseu que he vingut a anul·lar els llibres de la Llei o dels Profetes; no he vingut a anul·lar-los sinó a dur-los a la plenitud.

»Us ho asseguro: mentre durin el cel i la terra, no passarà ni un punt ni una coma de la Llei. Tot arribarà a la plenitud. Per tant, aquell qui deixi de complir un dels manaments més petits i ensenyi als altres a fer el mateix, serà tingut pel més petit en el Regne del cel, però aquell qui els compleixi i ensenyi a complir-los serà tingut per gran en el Regne del cel.” (Mt 5, 17-19).

Però afegeix a continuació:

“Jo us dic que, si no sou més justos que els mestres de la Llei i els fariseus, no entrareu pas al Regne del cel” (Mt 5, 20)

Jesús ens fa veure que cal una llei, però aquesta llei ha de ser justa. Amb Jesús, ***l’arribada del Regne ho desborda tot, desborda tot cor de mires estretes.***

*El perill del fariseu de tots els temps és el de divinitzar la Llei (que és la concreció) i no prendre cura de la Justícia (que és la font de tota llei). Jesús no ve a anular la Llei, sinó a portar-la a la seva plenitud: **a referir la persona no a normes i costums... sinó directament a la Justícia que ve de Déu.** És del Regne, qui va pel món, no amb mires estretes, sinó amb un cor gran, obert a la Justícia.*

Per aquí anava el lema de la campanya de la Comissió de Migracions de la Delegació de Pastoral Social de la Diòcesi de Barcelona i Càritas: *“La fraternitat va més enllà de la llei”.* Un lema que no entenia en Servei d’Immigració de l’Ajuntament de Barcelona. És a dir, per nosaltres, ***abans que la llei, es troba la dignitat***

de tot ésser humà. Aquest plantejament ens pot portar al conflicte. Però no oblidem que Jesús sempre estava a la frontera i qüestionava la Llei amb la seva manera d'actuar.

Recordem les paraules de Mn. Vidal Aunós quan la tancada d'immigrants a l'Església del Pi (2004), davant la pregunta d'un periodista que li feia veure que estava fora de la Llei acollint persones que es trobaven de manera irregular en el territori espanyol. Ell va respondre que davant la situació que vivien aquelles persones **ell obeïa la Llei de l'evangeli.**

En aquest sentit recordem aquella escena dels deixebles de Jesús, recollint espigues en dissabte, davant l'escàndol dels fariseus. "Cóm és que treballeu en dissabte?" Jesús els farà veure un criteri d'actuació fonamental:

La necessitat que obeeix a drets fonamentals es troba per damunt de la Llei. Per Jesús, abans que la Llei, està el pes de la dignitat de tot ésser humà.

Però al mateix temps em sembla important subratllar que **Jesús no trenca amb la Llei. Però sí la situa en el seu lloc:** La llei està feta per l'home i no l'home per la llei, ens dirà. Per això, quan guareixi un leprós, li dirà que vagi al sacerdot a complir amb el ritual (Mc 1,44). De la mateixa manera que Jesús, **també nosaltres som cridats a ser persones generoses en la interpretació de la llei.**

Pel que fa referència a la Llei d'estrangeria, una de les situacions que crea més indefensió als immigrants és l'arbitrarietat amb la qual s'aplica el seu reglament, amb conseqüències directes en la vida de tantes persones immigrades.

II.- UNA MIRADA DES DE LA VIDA RELIGIOSA

1) **La nostra identitat religiosa.** Cal partir del fet que les nostres congregacions religioses no són una ONG més. La nostra identitat es fonamenta en el fet que som homes i dones orientats vers Déu i això tindrà una traducció en els nostres projectes que visibilitzaran el nostre seguiment de Jesús. Un seguiment on som cridats a **reproduir el procés d'encarnació i abaixament de Crist, per tal de no falsificar les realitats doloroses que ens envolten.** Trobar la vida divina en les profunditats de la realitat. Això ho podem fer **si estem profundament arrelats en Déu.** Com Jesús, poder oferir l'aigua viva (Jn 4, 10-15) en tantes situacions de desert que es donen als nostres barris.

Per això, la nostra passió per Déu s'ha de verificar en la nostra passió per l'ésser humà. Som cridats a **viure arrelats en el principi d'encarnació.** L'afirmació que Déu es va fer home i participà de la condició humana situa el nostre testimoni en un gran profetisme a favor de l'home i la dona del nostre temps i concretament dels més vulnerables. És en el plenament humà que trobem el diví, perquè, com deia Sant Irineu, "la glòria de Déu és que l'home visqui!" Aquí tenim textos tan impressionants com el que hem citat de Mt 25, 31-46 (el judici final) o 1Jn 4,7-11.19-21 (Estimar Déu-estimar el germà)

"... el qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu, que no veu.." (1Jn 4,20)

Pistes per l'actuar:

○ En totes les nostres congregacions estem experimentant, des de fa anys, una disminució de companys/es i unes mitjanes d'edat molt elevades. Això està suposant el tancament d'algunes comunitats en contextos de barris obrers o populars i la concentració en comunitats més grans per atendre les necessitats de cura personal.

Penso que és des d'aquest mateix principi d'identitat de la vida religiosa que es fonamenten trobades com la d'avui, de religiosos/es en barris obrers i populars. En aquest sentit **hauríem de vetllar perquè la vida religiosa continuï present en aquests barris.**

○ Prova d'aquest principi encarnatori és l'estudi "Al servei de servir. Informe sobre la tasca social dels instituts de vida consagrada i les societats de vida apostòlica de Catalunya". Dels 776 serveis, un 14,4% són serveis que els religiosos/es ofereixen a la població immigrant.

2) **La dimensió de gratuïtat de la nostra acció.** Aquest sentit de la gratuïtat que es dóna en la nostra presència és la resposta a una vocació que la vivim com a do rebut. L'Amor de Déu s'ha vessat en les nostres vides i això ens porta a donar gratuïtament allò que hem rebut gratuïtament. Avui, això té un marcat accent profètic en un món marcat per l'individualisme i l'egoisme. En la nostra acció caldrà sempre un nivell de professionalitat, però també es donarà un plus de dimensió humana, de valors que brollaran de l'evangeli.

Pistes per a actuar:

Això donarà un accent qualitatiu a les nostres intervencions, el temps dedicat a fons perdut, especialment en **l'acollida de les persones**. En l'actual situació de crisi l'acollida s'allarga en el temps, de forma que els **processos d'acompanyament** de persones es fan més necessaris. Cal reforçar totes aquelles iniciatives que portin a **reforçar el subjecte de la persona: la importància d'escoltar, reforçar l'autoestima, l'ajut psicosocial.....**

3) **La pregària:** Viure en Déu. Més enllà de la pregària litúrgica, viure una relació amb Déu que en ella mateixa esdevé pregària.

Una pregària que s'omple de noms, d'històries, de les nostres impotències en no tenir respostes a tantes necessitats que ens arriben. Deixem al Senyor ser el veritable Senyor de la nostra història. **La pregària ens fa més humils i ens ajuda a ser presents enmig de tant desànim.** Això la gent ho capta i ens ho agraeix... Quantes persones no s'han encomanat a la nostra pregària?

4) **La vida comunitària:** hem de passar de ser un "modus vivendi" a una consciència de militància, de pertinença, de quelcom a oferir, que, sense caure en el proselitisme, es converteixi en proposta directa d'espiritualitat pels qui ens coneixen. Som cridats a esdevenir comunitats religioses que produeixin un impacte en el seu entorn, permeables a la realitat que ens envolta. Passar desapercebuts en el barri, en la parròquia és deixar de ser sal i llum (Mt 5,13-16).

I som convidats a fer-ho en un context de disminució d'efectius, mitjanes d'edat elevades, amb treballs en diversos sectors apostòlics... Però tot i així goso dir que hem de prendre riscos, no cercar la solució fàcil, tot acceptant la

nostra precarietat i vulnerabilitat. Per això, ens caldrà tenir les finestres ofertes a la gràcia imprevisible de Déu.

Pistes per a actuar:

○ El nostre testimoni el podem viure en contextos on es dona una **presència majoritària de persones d'altres tradicions religioses** i per tant no podem fer una pastoral explícita. Però, en aquest context, agafa tota la seva força el principi que per a nosaltres **Crist no és tant una causa per defensar com una passió amorosa per viure**. Des d'aquí pren força la nostra implicació en el nivell de *diàleg de la vida*, on les persones ens esforcem per viure en un esperit d'obertura i de bon veïnatge, compartint les nostres alegries i penes. En aquest **diàleg de la vida**, les premisses de les nostres argumentacions s'haurien de forjar al replà de l'escala, fent cua al mercat o en la sortida de l'escola. Aquests haurien de ser els espais "sagrats" on, dia rere dia, es va construint la convivència, *viure-amb-els-altres*. Espais on, de la manera més informal, ens anem obrint a la transcendència, **on la diferència va essent vençuda per l'amistat**.

○ El nostre testimoni el podem viure en **contextos més eclesials**. En aquest punt caldrà que treballem en les nostres comunitats cristianes processos de conversió **per acollir la nova realitat pluricultural de les nostres comunitats**. Caldrà anar transformant les nostres estructures organitzatives i obrir-les a l'ecumenisme, al diàleg interreligiós i a la comunió amb la diversitat de cultures i expressions de la fe. Per tant, haurem de treballar una pastoral de comunió, de reconeixement de la diversitat i complementarietat de cultures; superant la temptació d'assimilació i colonialisme religiós; acompanyant els processos dels immigrants tot respectant els diversos ritmes.

○ També es dona el testimoni de comunitats religioses que estan acollint joves extutelats o dones amb dificultats.

5) **La dimensió profètica:** Hauríem de partir de la nostra **condició d'"insignificants" però molestos i necessaris**. I això en un temps que ha passat el poder i el prestigi de la VR en la nostra societat. Ara estem convocats a la sospita, a la indiferència.

Som una minoria, però volem ser una presència interpelladora: que apostem més per la dimensió carismàtica que la institucional; pels més pobres que pels acomodats; pels valors que per les modes; per la caritat que per l'ortodòxia; per l'acollida que per l'excomunió; pel perdó que pel judici; pel reconeixement que pel fanatisme.....

Des d'aquí, **el llenguatge de la tolerància (indiferència) ens queda curt, hem d'anar més enllà, al respecte de les diferències**.

El nostre sentit profètic ens ha de dur a mantenir una actitud vigilant i de denúncia davant les situacions que atemptin contra la dignitat de les persones immigrades. Per això, hauríem d'estar amatents a:

- Denunciar actituds de xenofòbia, racisme o discriminació
- Vetllar pel respecte de la dignitat dels immigrants i pel respecte dels seus drets fonamentals
- Denunciar les màfies i el tràfic d'éssers humans
- En un context electoral com el que vivim, vetllar perquè els mitjans de comunicació social i els partits polítics no utilitzin els immigrants, tot transmeten a la societat imatges estereotipades
- ...

Pistes per a actuar:

Entre altres entitats, tenim l'exemple del treball que es fa des de Càritas amb els seus informes sobre l'estat de la pobresa al nostre país; la Plataforma d'Entitats Cristianes amb la

Immigració, amb totes les seves declaracions; a nivell d'agents de pastoral, tenim l'espai de reflexió Pastoral Amb Immigrants (PAI)...

Una lectura contextualitzada dels vots:

6) **Obediència:** El procés d'encarnació del Fill de Déu neix de la voluntat del Pare. Jesús no actua per si mateix, sinó que fa "el que veu fer al Pare" (Jn 5, 19). I aquest procés d'encarnació del Fill de Déu en la nostra història ens porta a veure Déu en totes les coses. D'aquí que el nostre discerniment no es pugui fer sense atendre les circumstàncies historicosocials i personals, doncs enmig d'elles Déu ens crida a complir la seva voluntat.

Des d'un context de gran diversitat cultural i religiosa, necessitem sortir de nosaltres mateixos, dels nostres esquemes de tota la vida, adoptar paraules que tinguin amplitud suficient per acollir les diferències. Aquest sentit d'obediència ens hauria de portar a descentrar-nos de nosaltres mateixos, entrar en sintonia amb aquelles persones que parlen altres llengües i mostren altres punts de vista. Avui, **la nostra ascètica hauria d'exposar-nos a altres geografies de mentalitats diferents per tal de sortir de les nostres mires estretes que sovint ens separen dels altres.** Hauríem de cercar noves i antigues paraules que ofereixin aire fresc i ens donin mútua confiança. Les comunitats hauríem de ser el crisol d'aquest llenguatge renovat.

Moltes incomprendions són el reflex d'un llenguatge que no facilita la trobada. **Fer-nos obediència a un dinamisme que ens faci sortir de nosaltres mateixos, de les nostres pors i inseguretats, per anar a la recerca de l'altre.** La reconciliació és fruit d'aquest dinamisme, d'aquest nou llenguatge que s'amplia, es recrea per facilitar la trobada.

Pistes per a actuar:

o **Crear espais de trobada** en els nostres barris per tal de canalitzar les nostres discrepàncies, les nostres pors. El carrer no és el millor lloc, cal crear aquests espais pedagògics on puguem avançar en el coneixement mutu, fent caure els prejudicis que creen murs d'incomunicació entre veïns.

Recordem el primer Concili de Jerusalem (Ac 15).

7) **Pobresa:** El nostre seguiment de Jesús pobre i humil ha de configurar l'estil de vida amb què el seguim. És més, el nostre treball a prop de tants immigrants hauria de reforçar aquest estil de vida senzill, com el de tants veïns i veïnes dels nostres barris. **Davant una societat que veu amb temor l'arribada de tants immigrants per por de perdre un estil de vida on predomina el superflu, les nostres comunitats haurien de ser veritables icones de noves expressions de viure en comunió de béns, on el compartir, l'estil de vida auster, es deixés afectar per la realitat de crisi que vivim.** El nostre planeta no pot absorbir el nivell de progrés que vivim en els països desenvolupats, **el nostre estil de vida hauria d'esdevenir presència profètica en el si d'una cultura benestant i camí de solidaritat amb els que més pateixen les conseqüències de la crisi.**

Pistes per a actuar:

o La nostra pobresa de vocacions ens ha fet avançar en **la col·laboració intercongregacional** amb dues experiències ben significatives: l'Associació CINTRA i la Fundació Benallar.

8) **Celibat**: la nostra afectivitat s'ha de fonamentar en l'amor en Déu, aquest ha de ser el veritable fonament de les nostres relacions. Això es traduirà en un acolliment que sigui expressió de fraternitat que s'expressa en l'escolta de l'altre, el discerniment, la tendresa, de manera que aquest altre experimenti la proximitat de Déu. Des d'aquesta perspectiva, **entre el compliment de la llei i l'amor, serà l'amor, l'atenció a la persona concreta i a les seves necessitats el que prevaldrà**. Que en una societat tan diversa se'ns pugui conèixer com a persones i institucions de comunió.

Pistes per a actuar:

o La nostra experiència de **“treballar amb”** immigrants de diverses cultures i tradicions religioses ens ha de portar a pressentir l'existència d'una invitació important que té lloc en tota autèntica trobada humana. Malgrat que cada trobada no tingui la mateixa intensitat, la mirada sí que és la mateixa: **descobrir-se i reconèixer-se pel que cadascú és**. El fet d'acostar-me a l'altre no hauria de tenir lloc pel que jo pugui desitjar d'aquest altre (“a veure si el converteixo”; “si deixa de portar xilaba...”), sinó només pel fet **que ell vagi esdevenint allò a què és cridat com a persona única i singular**.

Viure les nostres trobades sense preocupacions confessionals que bloquegin les relacions ni siguin obstacles a aquesta bona nova. Tots els homes i dones estem fets de la mateixa “pasta” i estem cridats a ser, els uns amb els altres, fraternitat de Déu a la Terra.

EINES de la Pastoral Obrera de Catalunya

S'acaba de publicar el número 7 d'EINES DE LA POC (Formació de la Pastoral Obrera de Catalunya).

Autor: Religioses i religiosos en barris obrers i populars de Catalunya.

Títol: **La presència de la vida religiosa en els barris obrers i populars: fidelitat i renovació en una realitat en canvi**.

67 pàgines

Comanda; Secretariat Interdiocesà de delegacions de Pastoral Obrera, carrer Rivadeneyra, 6, 9è pis, 08002 Barcelona.

Conferència de la Gna. Victòria Molins al Parlament de Catalunya

El dimecres 3 de novembre va tenir lloc, al Parlament de Catalunya, un acte convocat per l'Associació d'Exparlamentaris de Catalunya, presidida pel Sr. Joan Rigol, per reflexionar sobre la crisi econòmica actual. L'Associació celebra unes reunions periòdiques per tractar temes que afecten la vida de Catalunya. En aquest cas, i per tal de tenir una visió com més completa possible de la crisi que estem patint, es va demanar la col·laboració de dues persones que, des de vessants diferents del tema, poguessin ajudar a prendre consciència del greu problema pel qual està travessant la nostra societat.

Per una banda, la Gna. Victòria Molins va parlar de les conseqüències que la crisi està produint en les persones més desfavorides de la societat, en les famílies i individus que anomenem “exclosos” o marginats perquè realment –i sovint per causes alienes a la seva voluntat– estan al marge del que constitueix la vida normal de la majoria de la població. Així

com de molts immigrants que arriben a casa nostra i que, a poc a poc i en força casos, van adoptant les mateixes característiques de la marginació.

Des de la seva llarga i ampla experiència en aquest món de la marginació al barri del Raval, on viu, a la presó a la que visita cada setmana i en altres ambients igualment d'exclusos, va explicar el que succeeix avui dia "al carrer" i allò a que ens ha anat portant l'ambició d'alguns i la indiferència de molts.

Des de l'altre vessant, el Sr. Santiago Niño Becerra, Doctor en Ciències Econòmiques i Catedràtic de la Facultat d'Economia de l'Institut Químic de Sarrià, va apostar dates, xifres, causes i previsions pel que fa a la crisi econòmica, amb gran claredat i realisme.

Com molt bé va dir el Sr. Rigol, les dues intervencions tenen com a objectiu ajudar que ens interpel·lem davant el que està succeint i posar per part nostra tot allò que puguem per tal de pal·liar una situació en la qual "els pobres estan pagant els errors dels rics."

Presentació d'un llibre sobre la Companyia de Jesús a Barcelona

el Pare Provincial dels Jesuïtes de Catalunya es complau a convidar-vos a la presentació del llibre

LA COMPAÑÍA DE JESÚS EN BARCELONA EN EL SIGLO XVI (El Colegio de Nuestra Señora de Belén)

del P. Ignasi Vila Despujol, s.j.

Intervindran:

P. Manuel Revuelta, s.j.
Catedràtic d'història de la "Universidad Pontificia de Comillas"
P. Ignasi Vila, s.j.
Autor del llibre. Historiador

Sr. Xavier Baró
Professor d'història de la Universitat Internacional de Catalunya
Sra. Camino Cañón
Directora de Comunicacions de la "Universidad Pontificia de Comillas"

Presidirà:

P. Lluís Magriñà, s.j.
Provincial dels Jesuïtes de Catalunya

Dimarts 30-nov-10 19:30h Residència del Sagrat Cor (Sala d'actes) c/ Roger de Llúria 13

Santuari de Puiggració: 300 anys

Dissabte dia 20 de novembre, a les 5.30 de la tarda.
Conferència: "Cristians i Cristianisme a la Xina"
per Mònica Moyano

Dissabte dia 27 de novembre, a les 9.30 del vespre
Inauguració de l'exposició sobre la Història del Santuari,
i a les 10, Vetlla de Pregària d'Advent

Toni Català o la dramàtica confusió entre missió i tasques

La Jornada de formació permanent, celebrada a Barcelona el 13 de novembre, va versar sobre **“La dramàtica confusió entre ‘Misión’ y tareas - La Misión permanece, las tareas cambian”**, a càrrec de Toni Català, jesuïta, amb gran assistència i participació. L'esquema bàsic exposat fou el següent:

a) La dinàmica “trinitaria” de la misión

- Jesús, “el enviado del Padre”
- La distinció entre “vida oculta” y “vida pública” nos lleva a una lectura empobrecida de la Misión de Jesús
- El impacto profético de Juan el Bautista sobre Jesús: a partir del Bautismo se explicita la misión compasiva, libre y gratuita de Jesús

b) “El Padre mira en lo oculto”

- Nazaret y las tramas anónimas de la compasión
- La parábola y la profecía: El Buen Samaritano y el Juicio escatológico
- Huir (los discípulos) y Permanecer (las seguidoras). Misión y fracaso. Misión y convocación

c) La Misión y las tareas en la Vida Apostólica

- La eterna pregunta sobre la identidad: somos criaturas entre las criaturas
- La permanencia de la Misión: Criaturas enviadas a ser cauces de Misericordia
- Las tareas encomendadas son siempre concreciones pasajeras de la Misión del cuerpo apostólico

Podeu descarregar l'audio de les conferències del P. Toni Català de la web de l'URC:
<http://urc.confer.es/urc/>

Benet XVI: “La vida consagrada nunca podrá faltar ni morir en la Iglesia”

Discurs del Papa als bisbes del sud de Brasil amb motiu de la seva visita “ad Limina Apostolorum”, en el qual tracta sobre la vida consagrada de manera altament significativa.

CIUDAD DEL VATICANO, viernes 5 de noviembre de 2010 (ZENIT.org).- Ofrecemos a continuación el discurso que el Papa Benedicto XVI dirigió hoy a los obispos de la Región Este II de la Conferencia Episcopal de Brasil, a quienes recibió con ocasión de su visita *ad Limina Apostolorum*.

Venerados Hermanos en el Episcopado,

“Que el Dios de la esperanza os llene de alegría y de paz en la fe, para que la esperanza sobreabunde en vosotros” (*Rm* 15, 13) con el fin de guiar a vuestro pueblo a la plenitud de la salvación en Cristo. De corazón saludo a todos y cada uno de vosotros, amados Pastores de la Región Sur 2 en visita *ad Limina Apostolorum*, y agradezco las palabras que me ha dirigido vuestro presidente, monseñor Moacyr, haciéndose intérprete de los sentimientos de comunión que os unen al Sucesor de Pedro. Por eso os estoy agradecido. Esta casa es también la vuestra: ¡sed bienvenidos! En ella podéis experimentar la universalidad de la Iglesia de Cristo que se extiende hasta los extremos confines de la tierra.

A su vez, cada una de vuestras Iglesias particulares, queridos obispos, es el generoso punto de llegada de una misión universal, el florecimiento “aquí y ahora” de la Iglesia universal. En este caso, la justa relación entre “universal” y “particular” se verifica no cuando lo universal retrocede ante lo particular, sino cuando lo particular se abre a lo universal y se deja atraer y valorar por él. En la idea divina, la Iglesia es una sola: el Cuerpo de Cristo, la Esposa del Cordero, la Jerusalén de lo Alto, esta Ciudad definitiva que sería el objetivo más profundo de la creación querida como el lugar donde se realiza la voluntad de Dios y la tierra se vuelve cielo. Os recuerdo estos principios, no porque los ignoréis, sino porque nos ayudan a situar bien a las personas consagradas en la Iglesia. En consecuencia, en ella, la unidad y la pluralidad no solo no se oponen sino que se enriquecen recíprocamente en la medida en que procuran la edificación del único Cuerpo de Cristo, la Iglesia, por medio del “amor que une a todos en la perfección” (*C/3*, 14).

Porción elegida del Pueblo de Dios, los consagrados y consagradas recuerdan hoy “una planta con muchas ramas, que asienta sus raíces en el Evangelio y produce abundantes frutos en cada estación de la Iglesia” (Exhort. ap. *Vita consecrata*, 5). Siendo la caridad el primer fruto del Espíritu (cf. *Jl* 5, 22) y el mayor de todos los carismas (cf. *1 Cor* 12, 31), la comunidad religiosa enriquece a la Iglesia de la que es parte viva, antes de todo con su amor: ama a su Iglesia particular, la enriquece con sus carismas y la abre a una dimensión más universal. Las delicadas relaciones entre las exigencias pastorales de la Iglesia particular y la especificidad carismática de la comunidad religiosa fueron tratadas por el documento *Mutuae relationes*, del cual está alejado tanto la idea de aislamiento y de independencia de la comunidad religiosa en relación a la Iglesia particular, como la de su práctica absorción en el ámbito de la Iglesia particular. “Como la comunidad religiosa no puede actuar independientemente o como alternativa o, menos aún, contra las directrices y la pastoral de la Iglesia particular, así la Iglesia particular no puede disponer a su placer, según sus necesidades, de la comunidad religiosa o de algunos de sus miembros” (Doc. *Vida fraterna em comunidade*, 60).

Ante la disminución de los miembros en muchos Institutos y su envejecimiento, evidente en algunas partes del mundo, muchos se preguntan si la vida consagrada sea hoy también una propuesta capaz de atraer a los jóvenes y a las jóvenes. Bien sabemos, queridos obispos, que las diversas Familias religiosas desde la vida monástica hasta las congregaciones religiosas y sociedades de vida apostólica, desde los institutos seculares hasta las nuevas formas de consagración tuvieron su origen y su historia, pero la vida consagrada como tal tiene su origen en el propio Señor que escogió para Si esta forma de vida virgen, pobre y obediente. Por eso **la vida consagrada nunca podrá faltar ni morir en la Iglesia**: fue querida por el propio Jesús como parcela irremovible de su Iglesia. De aquí la llamada al compromiso general en la pastoral vocacional: si la vida consagrada es un bien de toda la Iglesia, algo que interesa a todos, también la pastoral que busca promover las vocaciones a la vida consagrada debe ser un compromiso sentido por todos: obispos, sacerdotes, consagrados y laicos.

Mientras tanto, como afirma el decreto conciliar *Perfectae caritatis*, “la conveniente renovación de los Institutos depende sobre todo de la formación de los miembros” (n. 18). Se trata de una afirmación fundamental para toda la forma de vida consagrada. La capacidad formativa de un Instituto, tanto en su fase inicial como en las fases sucesivas, está en el centro de todo el proceso de renovación. “Si, en efecto, la vida consagrada es en sí misma una progresiva asimilación de los sentimientos de Cristo, parece evidente que tal camino no podrá sino durar toda la vida, para comprometer toda la persona (...), y hacerla semejante al Hijo que se dona al Padre por la humanidad. Concebida así la formación, no es sólo tiempo pedagógico de preparación a los votos, sino que representa un modo teológico de pensar la misma vida consagrada, que es en sí formación nunca terminada, participación en la acción del Padre que, mediante el Espíritu, infunde en el corazón ... los sentimientos del Hijo” (Instr. *Caminar desde Cristo*, 15).

Por el modo que consideréis más oportuno, venerados Hermanos, haced llegar a vuestras comunidades de consagrados y consagradas, independientemente del servicio claustral o apostólico que estén desempeñando, la viva gratitud del Papa, que de todas y todos se acuerda en sus oraciones, recordando en especial a los ancianos y enfermos, a cuantos atraviesan momentos de crisis y de soledad, de quien sufre y se siente confuso y también de los jóvenes y las jóvenes que hoy llaman a la puerta de sus Casas y piden entregarse a Jesucristo en la radicalidad del Evangelio. Ahora, invocando el celeste patrocinio de María, modelo perfecto de consagración a Cristo, os confirmo una vez más mi estima fraterna y os concedo, extensiva a todos los fieles confiados a vuestros cuidados pastorales, una propiciadora Bendición Apostólica.

[Traducción del portugués por Inma Álvarez ©Libreria Editrice Vaticana]

CET: Agraïment al Sant Pare Benet XVI per la seva visita pastoral

Els Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense volem agrair a Déu el goig d’haver tingut el Sant Pare Benet XVI entre nosaltres, els proppassats dies 6 i 7 de novembre, quan ha vingut a Barcelona invitat pel Sr. Cardenal per dedicar la basílica de la Sagrada Família i per visitar l’Obra del “Nen Déu”.

Fem un agraïment també a la persona del Sant Pare, que amb les seves paraules i la seva presència ens ha confirmat en la fe i ens ha encoratjat en el nostre camí de cristians. Ens sabem portaveus dels milers i milers de fidels, que durant aquell cap de setmana han pogut escoltar els ensenyaments del Successor de Pere, pregar amb ell i seguir-lo durant les hores que ha conviscut amb nosaltres.

Som conscients, com Benet XVI, que la dedicació de la Sagrada Família ha estat el cim i la desembocadura d’una història d’aquesta terra catalana que, sobretot des del final del segle XIX, ha donat una plèiade de sants i de fundadors, de màrtirs i de creadors de cultura i bellesa cristians, així com tants fills de l’Església dedicats a l’ensenyament, la beneficència o la cura dels malalts i discapacitats.

Al mateix temps, fem nostra la seva pregària, que formulà solemnement durant aquella celebració: “En contemplar admirat aquest recinte sant de bellesa sorprenent, amb tanta història de fe, demano a Déu que en aquesta terra catalana es multipliquin i consolidin nous testimonis de santedat, que prestin al món el gran servei que l’Església pot fer i ha de fer a la humanitat: ser icona de la bellesa divina, flama ardent de caritat, via perquè el món cregui en Aquell que Déu ha enviat (cf. *Jn* 6,29)”. I acollim de cor la seva crida a “multiplicar els gestos concrets de solidaritat efectiva i constant, manifestant així que la caritat és el distintiu de la nostra condició cristiana”.

Encoratjats per aquesta crida, nosaltres, Bisbes de la Tarraconense, ens proposem i proposem a tot el poble cristià que peregrina a Catalunya, una nova primavera de l'esperit, una nova embranzida evangelitzadora al servei de tota la societat i una generosa entrega als més petits i necessitats : que cadascú en el seu entorn sigui flama ardent de fe i de caritat.

Els Bisbes de Catalunya

Tarragona, 14 de novembre de 2010

Benedicto XVI canta a la fe y a la belleza

Publicat el 12.11.2010 al nº 2.729 de *Vida Nueva*.

(Lluís Serra Llansana - Secretario general de la Unió de Religiosos de Catalunya)

Me dirijo a la Sagrada Familia, dos horas y media antes de comenzar la ceremonia. El hormiguero de la gente es visible en el metro y en las inmediaciones del templo. Con la credencial colgada del cuello, paso los diversos controles, incluido el detector de metales. El personal voluntario atiende con respeto y cordialidad. Encuentro a amigos y conocidos. ¡Tantas veces he visto la Sagrada Familia..., pero hoy es distinto! Soy consciente de que voy a vivir una jornada histórica. Accedo a su interior por la fachada del Nacimiento. Una vez dentro...

“M’illumino d’immenso”

Me vienen a la mente los versos más breves de la poesía italiana que escribió **Giuseppe Ungaretti** en 1933, que traducen mi experiencia personal. Me siento transportado por el bosque de columnas, por su verticalidad, por su confluencia hacia la luz cenital, que llena de claridad todos los recovecos del templo. La belleza y la magia de la arquitectura se cuelan por los intersticios de las células. **Benedicto XVI** subraya en la homilía esta tarea de **Gaudí**: “Superar la escisión entre conciencia humana y conciencia cristiana, entre existencia en este mundo temporal y apertura a una vida eterna, entre la belleza de las cosas y Dios como Belleza”, ya que “la obra bella es pura gratuidad, invita a la libertad y arranca del egoísmo”. Antoni Gaudí invierte los términos en este milagro arquitectónico al mostrar en el exterior los misterios que suelen reservarse en el interior de los templos, donde la desnudez de unas formas bellas invita a la experiencia mística del éxtasis. Su arquitectura no es un foso que se engulle para atrapar, sino un trampolín que te eleva hacia dimensiones nuevas y trascendentes.

Jesucristo, el fundamento

Asisto a una misa tan cotidiana como especial, que alimenta mi fe en el seno de una comunidad creyente. La experiencia litúrgica centra mi plegaria en la figura de **Jesús**. El Papa la realza, pero no la sustituye en absoluto. La lectura de la primera carta de san Pablo a los Corintios apunta al tema central de toda comunidad cristiana: “Nadie puede poner otro cimiento fuera del ya puesto, que es Jesucristo”. No obstante, el mismo texto bíblico invita a la reflexión cuando proclama: “Mire cada uno cómo construye”. En la celebración, la verticalidad y la luz invitan a dirigirse a la fuente y al origen de la vida cristiana. No se trata de validar una ideología, sino de tener experiencia de una persona, Jesucristo, que nos anuncia la Buena Noticia.

La visita al ‘Nen Déu’

No hay vivencia cristiana sin amor fraterno. El acto que tiene lugar por la tarde del domingo complementa la celebración eucarística. La visita a la obra benéfico-social del ‘Nen Déu’ (Niño Dios), dedicada a la educación y tratamientos médicos de niños y adultos con disminuciones

físicas y psíquicas y de ancianos en soledad, representa el contrapunto horizontal a la verticalidad de las columnas gaudinianas, significa el cuidado por las personas como templo de Dios frente a la atención del templo de piedra. Son los dos actos de la jornada, como las dos tablas de la ley del amor. Una conduce a la otra y ésta le sirve de garantía. De lo contrario, la fe cristiana caería en los espejismos del engaño.

Nuevos aires para la Iglesia en Catalunya

Se puede decir que esta visita del Papa permite recuperar una sintonía con el Vaticano, que se había debilitado en las últimas décadas. Las tareas de evangelización no pueden olvidar a sus destinatarios. El uso del catalán como lengua propia del país, la comprensión de las comunidades cristianas con sus características particulares, el trato directo del cardenal **Bertone** y **Ravasi**, entre otros, con la realidad catalana, la gestión sin interferencias externas del contenido de la visita a cargo del cardenal **Lluís Martínez Sistach**, el papel interlocutor del abad de Montserrat... han aumentado la autoestima de la comunidad eclesial. Las disquisiciones de la Iglesia en Catalunya y de la Iglesia de Catalunya sirven para cualquier nacionalidad o país. La universalidad de la Iglesia no va nunca en detrimento de la encarnación histórica en un tiempo y lugar. Se trata de la Iglesia local, sin colonialismos. Ignorarlo debilita la tarea de la evangelización.

Un entorno complejo

Los grupos minoritarios que han esgrimido el consabido “Yo no te espero”, también han orquestado sus campañas, con más eco mediático que consistencia social y presencia en la calle. En Gran Bretaña, el rechazo inicial fue intenso, pero luego se supo aceptar el carácter constructivo de la visita y se reconocieron los hechos. Veremos qué ocurre con el relato que se haga de la visita de Barcelona. Desgraciadamente, imperan los relatos sobre las realidades, al menos en nuestro país. El Arzobispado no ha entrado en guerra de cifras, hecho insólito. Ningún organizador de un acontecimiento se somete a las cifras proporcionadas por los ayuntamientos y las disparan multiplicándolas para acabar en un baile de cifras, imposible de digerir. La seguridad ha querido blindar al Papa, pero no ha sido tanto por exigencias vaticanas ni eclesiales, sino por imperativo de la Casa Real, que ha impuesto sus protocolos al participar los Reyes en la jornada. El dinero también ha sido motivo de discusión, aunque la Iglesia ha asumido sus propios costos de manera solidaria y ejemplar. Algunos políticos, entre ellos el presidente del Gobierno español y algunos miembros del tripartito catalán, interpretan la laicidad como distancia y oposición en vez de entenderla de manera positiva, como respeto y tolerancia. No actúan como gobernantes de todo el pueblo, sino que se mueven acompañados por su propia ideología excluyente.

Fe y modernidad

Las respuestas que el Papa da a los periodistas en pleno vuelo suelen proporcionar grandes titulares, muchas veces más que sus discursos y homilias, como ha sucedido en viajes anteriores. Sus referencias a un anticlericalismo y secularismo fuerte y agresivo, propio de los años 30, trae cola. No obstante, tampoco hay que ser muy perspicaz para observar que dos grandes problemas de aquella época resultan crónicos: la cuestión religiosa y el encaje de Catalunya con España. Hoy siguen sin estar resueltos, pese a que las formas son aparentemente más educadas y menos salvajes. El problema de fondo sigue irresuelto. No obstante, la propuesta del Papa tiene una doble dirección. Apuesta por repensar la fe en un nuevo contexto de pensamiento y por el encuentro entre fe y laicidad. Con reacciones viscerales no se irá a ninguna parte. El diálogo, la argumentación y la voluntad de encontrar vías constructivas pueden desencallar una situación que no beneficia a nadie. La Iglesia

tendrà que fer la seva feina i la societat la seva. El marc ha variat i avui existeix, a més, un pluralisme religiós que no se donava en altres èpoques.

Las piedras hablan

La obra de la Sagrada Família s'ha transformat en basílica cristiana a través de la cerimònia de la dedicació. Segueix sent el edifici més singular de la ciutat de Barcelona, la major catedral del segle XXI en construcció, que ha viscut a cavall de tres segles. Les pedres parlen i serveixen de testimoni mudat en una ciutat secular on s'elevan rascacels d'oficines i nous recintes del esport. Constitueix un missatge de transcendència en el concert arquitectònic urbà.

El retorno a lo cotidiano

El Papa atrau l'atenció, entre altres raons, per ser un personatge excepcional. Solament hi ha un. En la seva persona visibilitza la unitat de l'Església catòlica. No és estrany que la gent vulgui veure i saludar-lo a la seva passada per les carrers, en un papamòvil que ha circulat amb major rapidesa de la que el públic agolpat a les aceres podia esperar. Segueix sent un referent una vegada que l'avió ha despegat de l'aeroport, però el cristià sap que "la seva vida és Crist", que el troba en qualsevol moment en què dos o tres s'uneixen en el seu nom, en la lectura i meditació de la Paraula de Déu, en els homes i dones del nostre temps i, especialment, en qualsevol d'aquests petits que passen fam, sed i viuen marginats. Els moments de Tabor són breus i serveixen per estimular la fe, com ho ha fet Benedict XVI amb les nostres comunitats cristianes, però cal tornar al ritme quotidià i desentendre la presència de Jesús en la nostra vida i en la nostra societat, tal com van fer en la vigília del dissabte les religioses i els religiosos que viuen en barris obrers i populars per celebrar el seu XVII Jornada anual de reflexió i pregària, en aquesta ocasió sobre la Vida Religiosa i la immigració en temps de crisi.

Anton M. Vilarrubias - Missatge copte

L'any 1992, arran d'un viatge a Egipte per conèixer de prop l'Església copta ortodoxa, el Grup Claret d'Ecumenisme va descobrir una Església d'origen apostòlic, oblidada d'Occident i fidel a Jesucrist durant llargs segles d'opressió musulmana. A Egipte, els coptes són 10 milions i se'ls dificulta el pa i la vida en diverses àrees de la societat. La diòcesi que van visitar és la de Quosia, al Nil mitjà, una àrea fonamentalista. El seu bisbe es diu Thomas i ha creat tres institucions, veïnes geogràficament: Anafora, Anastasia i

Anamnesia. Els missioners claretians que van fer aquella expedició —entre els quals l'Anton M. Vilarrubias— van quedar captivats per aquell bisbe i per això el van convidar aquest estiu a Catalunya, on va oferir la seva riquesa espiritual i humana.

Per què us va captivar, el Bishop Thomas?

Per l'espiritualitat que traspuen el seu parlar i el seu rostre, un apòstegma viu, un monjo-bisbe que et llegeix l'ànima en només iniciar la conversa, i la creativitat pedagògica pastoral sorprenent que posseeix. Des que el vaig conèixer em vaig proposar de portar-lo un dia a casa nostra perquè ens oferís la seva riquesa espiritual i humana, i també perquè connectés amb idees i persones nostres que l'ajudarien en la seva obra.

Quin missatge us va deixar?

Va ser triple. Primer: la nostra fe ha de ser forta, joiosa i esperançada, a Déu se li han de demanar coses dures, valentes i comunitàries, no petiteses personals, i amb la insistència que Ell espera, perquè vol donar-nos moltíssim; però hi hem de ser, li hem de fer el joc. Segon: la

vida monàstica té quelcom a dir al món modern. I tercer: viure una catequesi nova de base ben cohesionada i des de petits, familiar, comunitària... amb constància, no abandonar-la mai.

A què es dediquen les tres institucions que ha creat?

Anafora és un centre d'espiritualitat ecumènica proper al Caire, obert a tothom i inspirat —a la manera copta i defugint les multituds— en l'esperit de Taizé. Anastasia és un centre dedicat a trobades de joves, on se'ls ajuda a ascendir en la seva formació i vida per no caure en la superficialitat de l'ambient postmodern i materialista que també s'ha infiltrat en les comunitats cristianes d'Egipte. Anamnesia és una institució que vetlla perquè els cristians egipcis no perdin la memòria dels seus orígens. Té dos museus: el bíblic i el d'història de la fe.

Òscar Bardají i Martín – Full dominical de l'Arquebisbat de Barcelona, 14 novembre 2010

CONFER JOVEN: “Con los pies en la tierra”

Si deseas inscribirte en el IV Encuentro Nacional de CONFER JOVEN (del 4 al 7 de diciembre, 2010) en Madrid puedes enviarnos este formulario por internet o por correo ordinario. El precio del encuentro son 90 euros (matrícula y comidas; alojamiento por cuenta propia), pero que el dinero no sea un obstáculo para tu participación: si tienes alguna dificultad, comunícanoslo.

Para enviar el importe de la inscripción, puedes hacer un ingreso a este número de cuenta de CONFER: 0049.5119.17.2117061521 (luego tendrías que enviarnos el justificante bancario por email o correo ordinario junto a la inscripción) o un giro postal a esta dirección CONFER JOVEN, C/ Núñez de Balboa 115 bis, 28006 - MADRID.

En la inscripción, tienes que señalar una RUTA que te gustaría seguir el lunes 6 por la tarde (cada ruta está compuesta de DOS TALLERES sobre ese tema). Estas son las cinco rutas, de las que tienes que elegir TRES, y ponerlas en orden de preferencia:

1. Las llamadas en el camino desde **la justicia y la solidaridad**.
2. Las llamadas en el camino desde el aspecto sociosanitario (**educación y sanidad**).
3. Las llamadas en el camino desde **la misión**.
4. Las llamadas en el camino desde **la Pastoral Juvenil y la Formación**.
5. Las llamadas en el camino desde **la Comunicación** (diálogo y difusión).

Si tienes alguna duda o problema con el formulario, escribe a conferjovencentro@gmail.com. El plazo de INSCRIPCIÓN acaba el 22 de noviembre de 2010. Apúntate cuanto antes, ¡las plazas son limitadas! Gracias.

Religioses Mercedàries Missioneres de Barcelona

Amb motiu dels 150è aniversari de la fundació de les Religioses Mercedàries Missioneres de Barcelona (1860 – Barcelona, 21 de novembre – 2010), celebren una Eucaristia, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach.

Lloc: Casa Mare de l'Institut, al carrer Sant Gervasi de Cassoles, 66 – Barcelona.

Hora: a les 5 de la tarda.

Les Mercedàries Missioneres de Barcelona, foren fundades per Lutgarda Mas i Mateu a Barcelona, el 1860, i es dediquen a l'anunci de l'Evangelí, l'ensenyament i les obres socials i de caritat.

Pastoral de Joventut – Estació d'Enllaç

Divendres, 19 de novembre de 2010

A les 22 h Estació d'Enllaç: Francesc Romeu, capellà i periodista, modera polítics de les Joventuts dels diversos partits que tractaran el tema:

“Jove + cristià + política = Transformació social”.

A la Casa de l'Església (Rivadeneyra 6, 9è). Acte organitzat per la Delegació de Pastoral de Joventut

Recepció del butlletí *Horeb* a la pròpia adreça electrònica personal

Qui vulgui rebre l'*Horeb* a la pròpia bústia electrònica, pot inscriure's directament a la pàgina web de l'URC: <http://urc.confer.es>.

Invitem el màxim possible de lectors que s'inscriguin al nostre butlletí, així com hi ha la possibilitat de regalar subscripcions a persones interessades en el contingut d'*Horeb*.

Contacta amb nosaltres

Lluís Serra	Secretari general de l'URC i director del CEVRE	sec.urc@confer.es
Noemí Pujol	Secretaria de l'URC i del CEVRE	urc.info@gmail.com
	Informatiu <i>Horeb</i>	horeb.urc@gmail.com

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

Plaça d'Urquinaona, 11, 2n 2a (08010 Barcelona) Tel. 93 302 43 67 · Fax 93 412 38 82
Secretari general: sec.urc@confer.es / Secretaria: urc.info@gmail.com / Informatiu: horeb.urc@gmail.com
<http://urc.confer.es>